

[Hilmar Baunsgaard.]

Nu er der så tilbage, om der er nogen muligheder, og det er jo åbenbart for alle, at regeringen mener, der er muligheder tilbage, som skal forsøges. Nu ved regeringen og formentlig de fleste andre, at det radikale venstre for sit vedkommende er parat til at forhandle, så længe der er realistiske muligheder tilbage, men så er det nødvendigt at vende tilbage til spørgsmålet, om smidigheden hos regeringen er til stede i tilstrækkeligt omfang. Om dette har vi i hvert fald i øjeblikket ikke fået noget overbevisende tilsgang eller udsagn fra regeringen.

Hvad er situationen omkring den finansiering, der skal til for at klare en skattelettelse? Ja, så langt man i øjeblikket kan se det, er situationen den, at der i virkeligheden kun er tre partier — og jeg må sige tre små partier — tilbage, som står fast på, at finansieringen skal ske ved en momsforhøjelse. Det er venstre, centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti. Det er ikke et flertal, det er oven i købet sammenlagt en gruppe, der er mindre end det største parti her i folketinget. Derfor er det nok nødvendigt at sige også offentligt til statsministeren, at hans realistiske muligheder afhænger af, om han vil eller ikke vil vise smidighed på dette punkt.

Jeg tror også, det er nødvendigt, at vi virkelig får gjort klart for befolkningen, hvad det egentlig er, det her drejer sig om. Regeringen vil for enhver pris stå fast på, at vi skal nå en skattelettelse på 10 mia kr., men i virkeligheden er dette over for offentligheden en falsk varebetegnelse. Det, man vil, er jo ikke en skattelettelse på 10 mia kr., men en skattelettelse på kun 5 mia kr. og så en omlægning imellem forskellige skatteformer. Det nytter ikke at skabe det indtryk i befolkningen, at en momsforhøjelse ikke er en skatteforhøjelse, for det er det. Derfor er det i virkeligheden kun en skattelettelse på det halve, der er til behandling, og det spørgsmål, der da melder sig, er: skal man lade forhandlingerne falde på gulvet, fordi man for enhver pris ønsker at opretholde et tal på 10 mia kr. i den direkte beskatning og så en skatteforhøjelse på 5 mia kr. i den indirekte? Skal man lade det falde på gulvet, fordi man har en ubrydelig vilje til at fastholde de to tal? Det er jo det, det drejer sig om. Man kan også sige, at i virkeligheden er

der jo, når man vil give 10 mia kr. i lettelse af den direkte beskatning og 5 mia kr. i forhøjelse af den indirekte, tale om to skridt frem og ét tilbage.

Jeg er personlig af den opfattelse, at havde regeringen, da den konstaterede, at den oprindelige plan ikke var realisabel, vist lidt smidighed i dette spørgsmål, så havde måske situationen ikke været helt så kaotisk, som den er nu. Dette skal ikke være sagt som en uvenlighed over for regeringen, men som en nødvendig påpegning af over for offentligheden og over for alle disse tings medlemmer, at dette er i virkeligheden problemstillingen, der nu står tilbage.

Og så vil jeg da gerne sige, at vi har lagt mindst den samme interesse for dagen i et forsøg på at få socialdemokratiet med. Som det vil fremgå af mine indledende bemærkninger, mener vi ikke, at ansvaret for, at det ikke er lykkedes, kan lægges ensidigt på regeringen, det føler vi os ikke overbevist om, men det er klart, at i situationen ville det ud fra mange grunde være ønskeligt, om det var lykkedes. Det ville det først og fremmest, fordi så store omlægninger i den økonomiske politik, som der her er tale om, nu engang over for befolkningen har størst autoritet, hvis der står et bredt og alsidigt dækkende flertal i befolkningen bagved. Det lader sig ikke gøre, og det beklager vi.

Men det må nødvendigvis også siges, og siges åbent, at når det ikke lykkedes, så er vi tvunget til alle sammen at tage op til vurdering, hvordan da den oprindelige plan fra regeringens side vil virke over for befolkningen, når vi ikke kan få dette alsidige flertal bagved. Virkningen her er ikke den samme. Hvad enten man vil acceptere det eller ej, så er en momsprocent på 5 som forhøjelse ikke det samme med et flertal, der ikke er alsidigt, som den er med et flertal, der er alsidigt. Det er den heller ikke og måske mindst af alt over for arbejdsmarkedet.

Jeg har som alle andre bemærket mig de kraftige opfordringer, der er kommet fra erhvervslivet og fra arbejdsmarkedets partier til partierne herinde om nu at finde en løsning. Så sent som i dag til morgen står der i dagens aviser, at man i erhvervslivet er af den opfattelse, at man hver dag mister ordrer, fordi man ikke har en politisk afklaring. Det er muligvis rigtigt og sandsynlig-